

15 OCT. 1921

No. 20.

26e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Indien gij mij liefhebt, zoo bewaart mijne geboden.

Joh. 14: 15.

Waarom ik geloof, dat het Boek van Mormon het woord van God is.

W. A. MORTON.

(Slot.)

Of men geeft het boek aan een die niet lezen kan, zeggende: Lees toch dit, en hij zegt: Ik kan niet lezen.

Want de Heere heeft gezegd: daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijnen mond, en zij Mij met hunne lippen eeren, doch hun hart verre van Mij doen, en hunne vreeze waarmede zij Mij vreezen, menschengeboden zijn, die hun geleerd zijn:

Daarom zie, Ik zal voortaan wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen."

Deze profetie werd vervuld spoedig nadat Joseph Smith de platen begon te vertalen. Martin Harris, die zijn secretaris was, vroeg permissie de teekens, door den Profeet gecopiëerd, mede te nemen naar New-York en ze te toonen aan een geleerd man. Bij zijn terugkomst verhaalde hij het volgende:

Ik ging naaar New-York en toonde de letters en de vertaling ervan aan Prof. Charles Anthon, een man der wetenschap en taalkenner. Prof. Anthon constateerde dat de vertaling nauwkeurig was, nauwkeuriger dan eenige andere vertaling die hij levoren had gezien uit het Egyptisch. Toen werden hem de onvertaalde letters getoond, welke, zeide hij, ware Egyptische, Chaldeeche, Assyrische en Arabische waren. Hij schreef een certificaat, geadresseerd aan het volk van Palmyra, waarin bevestigd werd dat de letters juist waren en de vertaling correct. Ik nam het certificaat aan en stak het in mijn zak en stond op het punt om heen te gaan, toen Mr. Anthon mij terugriep en mij vroeg hoe de jonge man vernomen had dat er gouden platen op de plaats lagen waar hij ze gevonden had. Ik antwoordde,

dat een engel Gods het aan hem openbaarde. Toen zei hij tot mij: „Laat mij dat certificaat zien.” Ik nam het uit mijn zak en gaf het hem; maar hij scheurde het in stukken, zeggende: „er bestaat in deze dager geen Engelenbediening meer,” en dat hij de platen wilde vertalen wanneer ik ze bij hem wilde brengen. Ik vertelde hem dat een gedeelte van de platen verzegeld was en dat het mij verboden was ze te brengen. Hij antwoordde: „Een verzegeld boek kan ik niet lezen.” Ik verliet hem en ging naar Dr. Mitchell, die mede ging met alles wat Prof. Anthon gezegd had met betrekking tot de letters en de vertaling. (Kerkgeschiedenis Vol I p. 20).

Een andere profetie, van Ezechiël, werd vervuld in het boek van Mormon. Ziehier de geïnspireerde voorspelling.

„Wijders geschiedde des Heeren woord tot mij, zeggende: Gij nu menschenkind, neem u een hout en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijne metgezellen; en neem een ander hout en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm, en van het gansche huis Israëls, zijne metgezellen. Doe gij ze dan naderen het één tot het ander, tot een eenig hout, en zij zullen tot één worden in uwe hand. En wanneer de kinderen uws volks tot u zullen spreken, zeggende: Zult ge ons niet te kennen geven wat u deze dingen zijn?

Zoo spreek tot hen: Alzóó zegt de Heere Heere: Zie, ik zal het hout van Jozef, dat in Efraïms hand geweest is, en van de stammen Israëls, zijn metgezellen nemen en ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een enig hout, en zij zullen één worden in mijne hand.

De houten nu op dewelke gij zult geschreven hebben, zullen in uwe hand zijn voor hunlieder oogen.” (Ezechiël 37 : 15-20).

In den Bijbel („het hout van Juda”) en het Boek van Mormon („het hout van Jozef”) is Ezechiël's profetie letterlijk in vervulling getreden.

In verband met deze profetie van Ezechiël staat een gezegde van den Zaligmaker, waarop ik de aandacht van den lezer wil vestigen. Terwijl hij op een keer met zijn discipelen sprak, zeide hij:

„Ik ben de goede herder, en ik ken de mijnen en word van de mijnen gekend.

Gelijkerwijs de Vader mij kent, alzóó ken ik ook den Vader; en ik stel mijn leven voor de schapen.

Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijne stem hooren, en het zal worden ééne kudde en één herder. (Joh. 10 : 14-16).

Over het algemeen wordt er geloofd dat „die andere schapen” waar Christus van sprak, de Heidenen waren, maar dit is niet het geval. De Heer erkende de Heidenen niet als Zijne schapen; zij hoorden Zijn stem niet, Zijne werken waren beperkt tot „de verloren schapen van het huis van Israël.” De volkeren waarvan hij sprak waren de takken van het huis Israëls die „over den muur liepen” en die zich gevestigd hadden op het oostelijk vasteland. Deze volkeren bezocht hij na zijn opstanding en hen toesprekende, zeide hij:

„En voorwaar ik zeg u, dat gij degenen zijt van wie ik gezegd heb: Andere schapen heb ik welke van deze kudde niet zijn; dezelve moet ik eveneens brengen en zij zullen mijne stem hooren, en er zal één kudde en één herder zijn.

Zij verstonden mij niet, want zij veronderstelden dat het de heidenen geweest waren, want zij verstonden niet dat de heidenen door hunne prediking bekeerd zouden worden.

En zij verstonden mij niet, toen ik zeide: Zij zullen mijne stem hooren; en zij verstonden mij niet, dat de heidenen nooit te eeniger tijd mijne stem zouden hooren, omdat ik mijzelf aan hen niet zoude bekend maken, tenzij het was door den Heiligen Geest.

Doch ziet, gij hebt mijne stem gehoord en mij gezien, en gij zijt mijne schapen en gerekend onder degenen die de Vader mij gegeven heeft.” (III Nephi 15 : 21-24).

Toen Johannes de Apostel, een gevangene was op het eiland Patmos, begunstigde de Heer Zijn dienstknecht met een heerlijk visioen, waarin hem getoond werd „dingen die spoedig zouden gebeuren. Hij zag de vreeselijke vervolging der heiligen en ook den grooten afval van het oorspronkelijke Christelijke geloof. Toen, na dezen nacht van algeheele duisternis, zag hij de zon wederom de wereld verlichten. „Ik zag,” zegt hij, „een anderen Engel vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwig Evangelie, om te verkondigen aan degenen die op de aarde wonen, en alle natie en geslacht en taal en volk.” (Openb. 14 : 6-7).

Alle deze dingen zijn geschied; de Heiligen van den Allerhoogste waren uitgestorven; hun vernietiging werd gevolgd door eeuwen van geestelijke duisternis; den engel, dien de Apostel zag in een visioen, kwam en herstelde het Evangelie, waarvan de volheid is te vinden in dat kostbare geschrift, het Boek van Mormon.

Ik zou nog meer getuigen bijeen kunnen brengen om de goddelijke oorsprong van het Boek van Mormon te bewijzen; maar ik voel dat ik genoeg gezegd heb. Wanneer een volk — speciaal zij die de Christus belijden — niet willen gelooven in de Profeten, Christus en de Apostelen, zij zouden niet gelooven „al stond er één van den doode op”.

J. H.

Blijft waar gij zijt!

Het wordt opgemerkt, en de waarneming is opmerkenswaardig, dat zoe spoedig als een man of vrouw, van de buitenwereld, zich aansluit aan de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zij een sterk verlangen krijgen om zich te vergaderen naar de plaats waar de hoedem der kerk zich bevindt.

Tevreden zijnde te verblijven waar het Evangelie hen vond totdat zij gedoopt waren, hebben zij geen rust, zoo spoedig als zij in de kudde zijn opgenomen, voordat zij op hun weg naar Amerika en het

Rotsgebergte zijn, waar het grootste gedeelte van ons volk nu woont.

Dit is een zeer rechtmatige begeerte en onder gewone omstandigheden zoude het een goede richting wezen om te volgen. De sleutelen voor de vergadering van Israël zijn voortgebracht voor het bepaalde doel om zulk een begeerte wakker te schudden en het te verwezenlijken. Mozes, de leider van het oude Israël, die de sleutelen hield ten tijde van den uittocht uit Egypte, kwam als een engel en bevestigde dezelve op Joseph Smith en Oliver Cowdery, als beschreven in het boek van „Leer en Verbonden”. (Afdeeling 110). Gedreven door den geest van vergaderen welke volgde, duizenden en tienduizenden, nadat zij het Evangelie in Europa en andere landen omhelsd hadden, verlieten geboorteland, staken den stormigen oceaan over, reisden met hand- of ossenwagens over zongebrende vlakten en sneeuwbedekte bergen, en vestigden zich in een streek, welke eens dor en onvruchtbaar, nu bloeiende is, om met de Heiligen te wonen die alreeds verzameld waren in het land van Zion.

In het volbrengen van eenig gebod gegeven door den Almachtige echter, is het noodig om wijsheid en verstand te gebruiken. IJver is een uilmuntende hoedanigheid zoolang het binnen grenzen gehouden wordt, maar als men er te ver mede gaat en buitensporige dingen doet, wordt ijver dweeperij, de vruchtbare ouder van ondeugd en ellende. De Heiligen zouden zich hoeden tegen zulke invloeden. Zij zouden matigheid beoefenen, en niet toestaan dat persoonlijk voordeel of egoïstische begeerten hunne richting zouden aangeven, of hun levenswijze beheerschen. In één woord: „zij zouden den Heiligen Geest als leidsman nemen.”

Het geen acht slaan op de ingevingen van den geest en op raadgevingen van mannen gekozen door God om Zijn volk te leiden, brengt ten allen tijde ongeluk en eindigt dikwijls noodlottig.

In het jaar 1856 trof een vreeselijke ramp twee emigreerende gezelschappen van Heiligen der Laatste Dagen, grootendeels afkomstig van Engeland en Scandinavië. Zij hadden den Atlantischen oceaan overgestoken en de Missouri rivier bereikt, toentertijd de westelijke grens van de Vereenigde Staten, en vervolgden hunnen weg over de groote onbewoonde vlakten van Noord-Amerika, naar de nederzettingen van de Heiligen in het Rotsgebergte.

Deze emigranten, hunne handkarren beladen met bagage, sleepten zich met moeite voort, duwende of trekkende hunne beladen voerluijen.

Alles had goed met hen kunnen gaan, want andere emigranten hadden in hetzelfde seizoen op dezelfde wijze de vlakten veilig overgestoken, maar de twee bedoelde gezelschappen waren laat in het jaar met hunne reis begonnen, in strijd met den raad en opdrachten van het Eerste Presidentschap van de kerk; en een ongewone strenge winter overviel hen en zij konden hunne bestemming niet bereiken. Het resultaat was, dat velen bezweken, niet-tegenstaande de hulp welke zoo spoedig als hun benarden toestand bekend was, gezonden werd.

„De handwagen-tragedie” zooals het genoemd wordt, bewees niet dat het vergaderingswerk verkeerd was. De fout begaan en de moeite veroorzaakt bestond uit het goede te doen op een tijd daarvoor niet aangegeven.

Het vergaderen van het verstrooide Israëel, voorzeggd door Gods profeten in de dagen van ouds en begonnen door een profeet van God in de 19de eeuw, zal voortgaan totdat het ten volle voltooid is, want het is één van de oogmerken waar het Evangelie en het Priesterschap voor hersteld zijn en de kerk van Christus wederom gegrondvest is, in deze dagen. Maar het vergaderen moet niet „in haast” geschieden, zegt de Heere, daar anders ziekte en pestilentie de gevolgen zullen zijn, en het moet op geen anderen tijd geschieden dan alleen op den tijd aangegeven door Zijn dienstknechten. Er staat nergens beschreven dat het vergaderen zonder ophouden zal voortgaan. Noodzakelijkerwijze zijn er toestanden van stilstand in elke groote onderneming, welke gelijk een sneeuwval, nieuwe kracht verkrijgt door een tijdelijk uitstel.

De raad, van de Algemeene Autoriteiten, aan de nog niet vergaderde Heiligen is: niet Zionwaarts te stroomen onder de bestaande toestanden, maar in de landen te blijven waar zij zich nu bevinden en de wetten van deze landen te eeren. Speciaal diegenen die tehuizen en werkzaamheden hebben, zouden blijven en het werk des Heeren in de verschillende zendingen, conferenties en vertakkingen op helpen bouwen, ouderlingen en andere zendelingen versterkende. De tijd is niet gunstig om naar het Rotsgebergte op te trekken. Abnormale industriele toestanden bestaan daar, zoowel als in andere deelen der wereld. Vele van de Heiligen zijn werkeloos en kunnen geen werkzaamheden vinden en diegenen die optrekken met het doel hun toestand te verbeteren, zullen blootgesteld zijn aan teleurstelling en ontmoediging.

Weest niet bezorgd, gijlieden tot wien deze raad komt, over de oordeelen Gods die over de aarde uitgestort worden. Zijn belofte is „Mijn volk zal ik bewaren” en Hij is Zijn volk in Europa juist zoo nabij als Zijn volk in Amerika. Doet uw plicht en vreest niet. Gij zijt in de handen van een goed en alwetend Vader, welke al uwo nooden weet en u zal beschermen en voorzien van al uwe benodigdheden. Vertrouw in Hem. Gij zijt juist zoo veilig in uwe tegenwoordige tehuizen als de zendelingen welke uitgezonden zijn om de boodschap van zaligheid te verkondigen en de wereld te waarschuwen voor wat komende is. Zoolang als zij hierheen gezonden worden, behoeft gij niet bevreesd te zijn te blijven waar gij zijt, en in het bijzonder als gij alles doet wat in uw vermogen is om de wetenschap van de waarheid te verspreiden.

Weest niet bevreesd over de gebeurtenissen welke rondom u plaats vinden. „Staat stil en aanschouw de verlossing van God.” Blijft waar gij zijt, totdat gij verdere inlichtingen zult ontvangen. Er is een tijd voor alle dingen, en des Heeren tijd is de beste tijd.

Aan alle Zendings Presidenten.

Geliefde Eroederen!

Wij gevoelen ons gedwongen om uwe attentie te vestigen op den staat van werkeloosheid, welke in Amerika over het algemeen heerscht, en op de wijze waarop deze toestand de westelijke staten, Utah niet uitgezonderd, beheerscht.

Deze staat van zaken is moeilijk genoeg voor ons volk hier, hetwelk werkloos is, wonende in huurhuizen, maar is bijzonder moeilijk voor onze Europeesche emigranten welke hier gedurende de laatste twee of drie maanden, zonder middelen van bestaan, zonder familie of vrienden om hen de benoodigde hulp te verleenen, gekomen zijn. Tenzij de Heiligen welke voornemens zijn om op te trekken, zulke middelen van bestaan bezitten, familie of vrienden hebben om naar toe te komen, die hen kunnen onderhouden zelfs als zij zonder werkzaamheden geraken, is het beter onder de bestaande omstandigheden dat zij een poosje langer blijven waar zij zijn, dan naar Zion op te trekken en voor dezelfde of slechtere toestanden geplaatst te worden. Het is misschien gemakkelijk om een tehuis op te breken, maar het is een geheel ander iets om een nieuw te maken.

Een ander geval dat zich voordoet is, dat er geen kleine huizen te huur zijn in Salt Lake City en andere groote steden van Utah.

Wij raden u allen daarom aan, dat gij al deze bijzonderheden bekend maakt aan al onze broederen die voornemens zijn zich naar Zion te begeven, en vooral diegenen welke hardnekkig bij hun begeerte blijven, om te komen zonder middelen van bestaan en zonder familie of vrienden om hun te verwelkomen in hunne tehuizen. Het is bijna onmogelijk op het oogenblik om werkzaamheden te bekomen, en het zal zeer onverstandig schijnen tot een ieder die voornemens is zich met de Heiligen in het Rotsgebergte te vergaderen, om hunne werkkring te verlaten en hier te komen en hier in het leger van werkelozen te worden ingelijfd.

Met vriendelijke groeten,

HEBER. J. GRANT,

CHARLES W. PENROSE,

A. W. IVINS.

Het Eerste Presidentschap.

Waarom ik een Mormoon ben.

ORSON. F. WHITNEY.

In de eerste plaats door geboorte. Dit was zonder twijfel van groote beteekenis om mij in een godsdienstig opzicht te maken tot wat ik ben.

Niet alleen door geboorte behoorde ik tot deze Kerk, maar óók mijne ouders voor mij, zij waren loten van den ouden origineelen Mormoonschen stam, en zoo dronk ik in mijn kindsheid alreeds van de moederborst de inspiratie van het Mormonisme. Een luipaard kap zouwel hopen: zijn vlekken te veranderen, of de Ethiopiaan zijn huid,

als een kind van Israël om zich te ontdoen in dit leven van het bloed dat in zijne aderen vloeit, of geheel vrij te zijn van de verborgen invloed welke het beheerscht, onder God, over zijn bestemming. Geloovend bloed wil gelooven zoowel in als buiten de Kerk; zijn oorsprong is zijn natuurlijke vergaarbak, en vroeger of later, gelijk de regendroppelen op de heuvelen sprenkelen zullen zij terugdruppelen naar den oceaán vanwaar zij kwamen.

In de tweede plaats ben ik opgevoed als Mormoon. „Zooals de twijg geboger is groeit de boom”.

De invloed van opvoeding en vroege opleiding zal niemand ontkennen, bevattende de indrukken en herinneringen der kindsheid, de voorbeelden en voorschriften van huiselijk leven, de liefde van kinderen tot ouders, de omgang en banden der jeugd, vriendschap en genegenheid gedurende de jeugd wanneer de geest leeder en buigzaam is, vatbaar en ontvankelijk en het karakter in wording is, te samen met de zijde draden van gewoonte, die hun geheimzinnigheid ongezien als een machtigen invloed rond de ziel weven; het is een niet te onderschatten werking die niet te licht gewaardeerd moet worden.

Het feit dat ik in een Mormoonsch huishouden ben opgevoed steeds omringd door Mormoonsche onderwijzers, is ongetwijfeld een van de belangrijkste redenen waarom ik nu het geloof van mijn vaderen liefheb. Dit zou, hoe dan ook, nooit alleen staan, en moet niet worden aangenomen als het voornaamste onder de waaroms en waarvoors van een geloof in Mormonisme****. „Kennis is macht”, en het is de kennis van God, de wetenschap dat Hij leeft, dat Hij zoo nabij is en zoo gemakkelijk genaakbaar, nu als ten allen tijde; dat Hij gezien en gehoord is geworden en Zijn wil heeft openbaar van den hemel in deze laatste tijden; het is deze wetenschap, vereenigd en bevestigd door gehoorzaamheid aan Zijne wetten, dat „de kracht Gods tot zaligheid” is.

Het is omdat ik dit voor mijzelf weet, dat ik een Mormoon ben.

„Maar hoe hebt gij deze wetenschap verkregen, en hoe kan ik die voor mijzelf verkrijgen?” zou een vreemdeling kunnen vragen. Ik verkreeg het door openbaring van God, stap voor stap, voorschrift op voorschrift, hier een weinig en daar een weinig. Ik verkreeg het door de Evangelie-ladder te beklimmen, trap na trap, zooals mij geleerd was en in het geloof dat ik het moest doen, om dat gezichtspunt te bereiken waar ik de dingen klaar voor mijzelf kon zien. Ik dwaalde in de vallei van onkunde en was geroepen om den berg der kennis te beklimmen; om mij boven den nevel te verheffen die zoo dik over alles beneden hangt en met onbelemmerden blik de problemen des levens te zien en door de telescope der waarheid de heerlijkheden der eeuwigheid te aanschouwen. Ik was niet teleurgesteld. Hoe hooger ik kwam, hoe klaarder en duidelijker mij alles werd. Iedere stap die ik deed bracht meer schoonheid tot het licht, openbaarde een kostbare waarheid tot hiertoe voor het gezicht verborger of onopgemerkt, in de nabijheid liggend.

Vreemdeling, die weg is voor u. Ga henen en doe desgelijks. Hier zijn de stappen die gij doen moet; de laagste sporten van die ladder des levens opvoerende van aardse diepten tot de hoogste hemelen.

1. Geloof in God, zonder hetwelk het onmogelijk is Hem te behagen. Niets is volbracht zonder geloof. Het is daarom het grondbeginsel tot zaligheid.

2. Bekeering van zonde. Alle menschen hebben gezondigd. Niemand kan zich van zonden bevrijden zonder ze te belijden. Niemand bekeert zich zonder zich af te keeren van zonde, en te besluiten niet meer te zondigen.

3. Doop tot vergeving van zonde. Dit moet zijn door onderdompeling in water, door iemand die autoriteit heeft. Hij moet het Aäronische priesterschap hebben, de autoriteit en volmacht van Jezus Christus om zoo te handelen. De doop is een zinnebeeld van de begrafenis en opstanding van Christus en is tevens het zinnebeeld van het afleggen van zonde om daarna in nieuwigheid des levens te wandelen. Alleen kleine kinderen zijn hiervan uitgezonderd, zijnde zonder zonde, onbekwaam zich te bekeeren, en daarom geen geschikte personen om te doopen.

Zij zijn verlost door het bloed van Christus van de grondlegging der wereld. Plaatsvervangend doopen, ten voordeele der dooden, is een kenmerkend deel van dit beginsel.

4. De oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes. Ambtenaren in een heilige verordening bedienende, moeten dienstknechten van God zijn, die het Melchizedekse of Hoogste Priesterschap dragen, die alleen de volmacht hebben om deze dingen te bedienen.

Zoo kunt gij op de goede oude Bijbelsche manier de getuigenis van den Ver trooster verkrijgen, den Geest der waarheid, welke in alle waarheid leidt, die de dingen van God openbaart, verleden, heden en toekomstende, zooals alleen Zijn Geest kan; die het verstand verlicht, en het hart vergroot, de ziel opent en vervult met onuitsprekelijke liefde en blijdschap.

En nu, wat beweert het Mormonisme te zijn?

Het beweert het eenige en oorspronkelijke ware geloof te zijn. Het is niet door menschen ingesteld, doch van den hemel geopenbaard voor de zaligheid der menschen. Het is geen nieuw geloof. Het bestond alreeds in den hemel voor deze aarde geformeerd was, en zal voortduren nadat deze aarde is voorbijgegaan. Het is in geen opzicht modern, behalve de naam, de scheldnaam door hare vijanden gegeven. Het is op deze aarde in verschillende bedelingen geweest en heeft onder zijn bekeerlingen en voorvechters de grootste geesten geteld die ooit deze aarde tot sieraad zijn geweest.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Het bezoek van Apostel Orson F. Whitney, zijn vrouw zuster Orson F. Whitney en ouderlingen Thomas M. Wheeler en Arthur H. Taylor aan Holland.

Met groote vreugde werd apostel Orson F. Whitney, van den Raad der Twaalven en President der Europeesche Zending in gezelschap van zijn vrouw zuster Whitney, ouderling Thomas M. Wheeler, secretaris van de Europeesche Zending en ouderling Arthur H. Taylor, president van de Hull-conferentie, Engeland, in Holland ontvangen.

En inderdaad hebben de Heiligen in Holland groote reden om dankbaar en vreugdevol te zijn over dit bezoek, een Apostel van den Heere Jezus Christus in ons midden te hebben is voorwaar een zegen, welke niet ten volle gewaardeerd kan worden.

Voor deze gelegenheid werden in Amsterdam, Utrecht, Dordrecht en Rotterdam, buitengewone vergaderingen gehouden.

De sprekers werden vertolkt door Ouderling John P. Lillywhite, president der Nederlandsch-Belgische zending en Ouderling Abraham Dalebout, conferentie-president van Rotterdam.

Het volgende is de substantie van wat gesproken is in de vergaderingen.

President John P. Lillywhite verwelkomde Apostel Whitney, en vertelde van het bezoek hetwelk Apostel Whitney aan de verschillende zendingen van de Europeesche zending gebracht had en sprak zijn blijdschap uit om een Apostel van Jezus Christus in het midden te hebben, bekleed met dezelfde volmacht als die de Apostelen in de dagen van ouds bezaten. „De wereld,” zeide spreker, „kent geen priesterschap en beweert dat men universiteiten en scholen van Godgeleerdheid moet doorloopen hebben om de bevoegdheid te verkrijgen om het Evangelie te prediken. Visschermannen en anderen, werden gekozen door onzen Heiland en Verlosser om Zijne Apostelen te zijn. Maar de Zoon van God gaf hun de macht en autoriteit om uit te gaan en den doop en de andere verordeningen van het Evangelie te bedienen.”

Spreker getuigde van de echtheid van het Evangelie en van de zegeningen die tot allen komen die hetzelfde leven, en merkte op, dat niet alleen de doop, zooals door de Heiligen der Laatste Dagen verkondigd, maar de geheele boodschap als gebracht vandaag door nederige mannen, zendelingen van de kerk van Jezus Christus, dezelfde is als die gepredikt en verkondigd werd door den Verlosser dezer wereld en Zijne Apostelen. „Dat zelfde Evangelie,” zeide President Lillywhite, „zal gepredikt worden, zooals de bijbel ons leert, tot een getuigenis aller volkeren en dan zal het einde komen.”

Apostel Orson F. Whitney sprak zijn dankbaarheid uit om in het midden van de Heiligen van Holland te zijn. „Ik heb een broeder,” zeide President Whitney, „welke een zending onder uw midden volbracht heeft, hij was de secretaris van deze zending. Velen van u zullen hem nog wel kunnen herinneren. Hij maakt het goed en gezond en spreekt dikwijls over de liefde welke hij het Hollandsche volk toedraagt.

Dit is den eersten keer dat ik het genoegen heb om Holland te bezoeken, maar niet de eerste gelegenheid om het geluk te hebben om vergaderden Hollanders toe te spreken. Tweemaal ben ik door het eerste Presidentschap aangewezen geweest om de Hollandsche conferenties bij te wonen, die elk jaar in Ogden gehouden worden en moest ook daar, zooals nu, door een folk spreken.

Ik ben een weinig met de geschiedenis van uw volk bekend. Uit de boeken van Motley, de Amerikaansche geschiedschrijver, en zij die zijn werken gelezen hebben, weten wat een goed schrijver hij is, heb ik mijne inlichtingen verkregen. Door zijn boeken heb ik dien grooten man, Willem van Oranje, leeren kennen. Deze Willem van Oranje was een kampioen van vrijheid, toen de Spanjaarden de grootste wreedheden over u en uw land brachten en hij ten laatste slaagde om vrijheid te brengen, zooals een George Washington, de vader van mijn land, vrijheid bracht aan de Vereenigde Staten van Amerika. Ik herinner mij ook dat Holland een toevlucht is geweest voor de Pelgrimvaders. Ik heb in het kleine kerkje in Rotterdam gestaan, vanwaar zij vertrokken om naar Amerika te gaan. Mijn vrouw is een afstammeling van die Pelgrimvaders. Mijn voorvaderen gingen later en vestigden zich in denzelfden Staat waar die eerste Pelgrims hunne tehuizen maakten.

De mensch wikt, maar God beschikt en onze Vader in den Hemel doet alles in orde en ten goede voor Zijn kinderen. Hij was met alle groote mannen die voor vrijheid en het goed van den mensch streden. God wekt voor elke natie, ter rechter tijd, mannen op die het meest noodig zijn, en het is een zeker bewijs dat Hij met alle natiën is.

Niet altijd zendt Hij het Priesterschap of de volheid van het Evangelie. Confusius en Bhuda waren mannen zonder Priesterschap, maar bekwaam om menschen te leeren wat zij verdragen konden.

Het boek van Mormon leert ons dat Nephi een groot visioen had aangaande het land dat vandaag Amerika genoemd wordt. Wij weten allen dat Noach drie zonen had, Sem, Cham en Jafeth. Sem was het die Azië bevolkte, Cham de vader van het zwarte ras en Jafeth was de vader der heidenen. Nu Nephi zag in een visioen een afstammeling van Jafeth over den oceaan naar het „Beloofde Land” gaan, zoogenaamd door Lehi en zijn volk, welke het met duizenden en duizenden bewoond hebben.

In 1 Nephi 13: 12 lezen wij: „En ik zag een man onder de heidenen, die gescheiden was van het zaad mijner broeders door de vele wateren; en ik zag den Geest Gods, die op den man neder-

daalde; en hij ging voort op de vele wateren tot het zaad mijner broeders, hetwelk in het beloofde land was." Deze man, welke de groote profeet Nephi zag, was Columbus. Een groot man. Het volk in zijn tijd dacht dat de aarde plat was, den vorm hebbende van een groote kaas, maar hij beweerde dat de aarde rond was. Om zijn standpunt te bewijzen, probeerde hij gelden te verzamelen om schepen uit te rusten en aan de wereld te toonen dat zijn beweringen juist waren. Na veel moeite en tegenslag vond hij een vriendin in Koningin Isabella van Spanje. Zij verkocht hare juweelen, ver-schafte hem drie schepen en vandaag weten wij allen dat de aarde inplaats van plat, rond en bolvormig is.

Columbus vond daar een koperkleurig volk, niet zooals hij dacht Indianen, bewoners van Indië, maar Israëlieten.

Nadat de Zaligmaker gekruisigd en naar de Geestenwereld was geweest, Zijn lichaam wederom op zich genomen en Zijn Apostelen uitgezonden en gezag had gegeven, ging Hij naar het volk, hetwelk Columbus vond toen hij Amerika ontdekte. Dit volk was 600 jaar, voor de komst van Christus op het Oostelijk halfrond, op Goddelijke aanwijzing, van Jeruzalem vertrokken naar het werelddeel wat wij vandaag den naam van Amerika geven, waar zij een groot en machtig volk werden. Profeten waren onder hen, die hen de geboden van God leerden. Na Zijn opstanding, bezocht Christus hen en onderwees hen in het Evangelie en vestigde Zijn kerk in hun midden; en maakte aan hen bekend dat zij die schapen waren, waarvan Hij gesproken had toen Hij zeide: „Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn, deze moet ik ook toebrenge; en zij zullen mijne stem hooren en het zal worden eene kudde en eene herder;" „maar," zeide Christus, „zij verstonden mij niet, want zij veronderstelden dat het de heidenen geweest waren, want zij verstonden niet dat de heidenen door hunne prediking bekeerd zouden worden."

Voor een langen tijd onderhield dit volk de geboden en inzettingen van God en leefden gelukkig, totdat er twist en tweedracht onder hen kwam en er een scheiding tusschen hen ontstond. De Lamanieten verdelgden de Nephieten, hunne broederen; en deze Lamanieten waren het volk hetwelk Columbus vond. Hun huid was donker, de straf en vloek van een rechtvaardig God vanwege hunne boosheden.

De profeet Mormon, de laatste onder de Nephieten, viel in den laatste grooten veldslag en overhandigde voor zijn dood aan zijn zoon Moroni de gouden platen, waarop geschreven stond, het verslag van het volk van Nephi en de Lamanieten en eveneens een verslag van het volk van Jared. Deze platen, welke begraven werden door Moroni, zijn in deze dagen door de macht van God wederom te voorschijn gebracht. Joseph Smith gebruikt zijnde als een instrument in Zijne handen om deze dingen te volbrengen.

Joseph Smith was een groot karakter, zooals Willem van Oranje en de Pelgrimvaders groote karakters waren. Toen deze jongeling Joseph Smith, door de verdeeldheid welke er bestond op godsdienstig gebied ten einde raad, zich afzonderde van de wereld en den Vader

aanriep in alle nederigheid en Hem vroeg om aan hem den waren weg tot zaligheid bekend te maken, overviel hem een booze macht, die van hem week toen er een licht verscheen, klaarder dan de middagzon; en daar vertoonden zich aan zijn verwonderde blik twee hemelsche Wezens en de één op den ander wijzende, zeide: „Dit is mijn geliefde Zoon, hoort Hem.”

(Wordt vervolgd.)

Rijmpreekjes.

No. 7. Een Jeugdherinnering.

„Beelden uit mijn kinderjaren,
 Uit mijn jeugd, zoo vrij en blij,
 Trekken somtijds kalm en rustig
 Aan mijn peinzend oog voorbij.”

Tot de liefelijkste stonden uit den tijd toen 'k schoolkind was, hooren de uren die mij vonden (vrije uren) in het gras van ons bleekveld, waar de rozen, vroolijk als een kinderlach, geurden onder 't zonnekozen van een blijden zomerdag.

Daar te droomen, daar te lezen, zalig-lui en zorgenvrij! Zorgen-vrij? 't mocht niet zoo wezen! Maar toch zorgvergeten-blij. Lezen: met m'n boekenhelden bracht ik menig uurtje zoek! Soms ook (maar 't gebeurde zelden) las ik in het Bijbelboek.

Want de Bijbelsche verhalen, gaf de Zondagschool die niet? 'k Mocht dus vrijlijk mij bepalen bij het literair gebied, door ons dorpjen afgebakend met zijn school en boekerij: voor mijn leeslust, stadig blakend, o zoo'n echte smulpertij!

Maar om nu terug te komen tot den Bijbel: op een dag, toen 'k weer bij de rozeboomen in de koele schaduw lag, las ik in de „Handelingen” hoe discipelen weleer trouw den Heil'gen Geest ontvingen, volgden ze in den Doop den Heer.

En daar kwam als een ontwaken een besef in m'n gemoed, dat m'n innigste ik kwam raken; 't was een vriendelijke gloed, die mij wonderbaar verlichtte, een inwendig gloren, dat zulk een wetens-wisheid stichtte als ik nooit te voren had.

Met een vlekkelooze klaarheid wist mijn ziel: Zóó is 't geweest! Maar, waar is vandaag de Waarheid, riep ik, waar is thans die Geest! O dat lieflijk lichtgefluister! Was 't een oogenblikje maar, en kwam toen weer 't oude duister, 't heugt mij nog verrassend klaar.

In den sleur van alle dagen, 't proza van m'n levensbaan, ging 't gebeurde ras vervagen; 't was allicht geheel me ontgaan. Doch een andere ondervinding, één van 't allergrootst gewicht, bracht m'n ziel weer in verbinding met datzelfde wonderlicht.

Toen de Weg der Waarheid later door m'n ziele werd verstaan, en 'k de weergeboorte uit water en uit Geest had ondergaan, kreeg

ik wéer dat lieflijk gloren, wéer dat licht in m'n gemoed, dat mij jaren van te voren even streelde met zijn gloed.

O dat wéten, 't wonderwisse, woont in 'l hart de Waarheidsgeest, dat geloofsgetuigenisse, dat van twijfel ons geneest! O dat groot, dat grootsch betrouwen, als dat lieflijk Licht ons leidt: rust in Hem op Wien wij bouwen, zaalge zielsverzekerdheid!

Ik getuig: de Geest des Heeren streeft gestadig, werkt alom, wil het harte leiden, leeren, 't maken tot Zijn heiligdom. Maar wij arme, dwaze menschen, dom, onhandelbaar geslacht, volgen meestal eigen wenschen, smaden 't licht en kiezen nacht.

Op den weg van 'l deugdzaam leven, waar een edele drijfveer stuwt eer volhardend ernstig streven — dáár wordt licht aan licht gehuwd. Waarheid laat zich toetsen, keuren. „Zoekt en vindt” — beproeft dat woord! Klopt — daar openen zich de deuren, en de Dag stroomt! door de poort!

FRANK I. KOOYMAN.

De Rechtvaardigheid van Christus.

Door CHAS W. PENROSE in the „Millennial Star” van 1866.

(Slot.)

Niet alleen was de zegen van een blijvend bestaan in het onsterfelijke lichaam door den val verloren gegaan, maar de menschen waren van de tegenwoordigheid des Vaders buitengesloten. Deze de grootste aller zegeningen is ook hersteld door het werk van den Zaligmaker, en alle menschenkinderen kunnen, indien zij bereid zijn om in Zijne heerlijkheid te vertoeven, weder in de tegenwoordigheid van God komen en voor altijd in geluk met Hem wonen.

Deze zaligheid is een vrije gave aan alle menschenkinderen. Herstelling van het leven! Opstanding uit de dooden. Het voorrecht, indien men voorbereid is, om de Eeuwige tegenwoordigheid te beërven! Het vlammend zwaard van den boom des levens weggenomen zijnde, hebben allen de gelegenheid om van zijne altijd-bloeiende vruchten te nemen en de levenskracht der onsterfelijkheid in ieder deel van hun hersteld wezen te gevoelen.

Indien Christus niet gestorven ware, dan zouden deze voorrechten niet op de sterfelijke en verbannen menschheid overgebracht zijn geworden; maar Christus is gestorven, en Hij heeft volbracht het werk waarvoor Hij kwam, en het volle voordeel van Zijne verlossing voor alle menschen zal genoten worden, indien zij allen bereid zijn het te ontvangen. Indien! Dit is het scharnier waarop de groote deur draait. Christus opende den weg, maar wij behooren er op te wandelen; Christus zegt ons wat door ons gedaan moet worden, maar wij moeten het doen; Christus heeft overwonnen en is in Zijne heerlijkheid ingegaan, maar wij moeten ook overwinnen, anders zullen wij daar nooit ingaan. Indien! Indien wij bereid zijn om in eene celestiale heerlijkheid te wonen — de hindernissen veroorzaakt door den val

zijn weggenomen door Christus — kunnen wij intreden en de volheid ervan genieten. Maar hij die zich niet kan houden aan een celestiale wet, kan niet in een celestiale heerlijkheid vertoeven. „Zonder heilichheid zal niemand den Heere zien.” De heerlijkheid Gods is „een verterend vuur” voor onreinheid en de onreinen. Niemand dan zij die „allé dingen hebben overwonnen,” die „gewasschen en geheiligd zijn,” die „rein van hart zijn,” die rechtvaardig zijn zooals God rechtvaardig is,” „rein zooals Hij rein is,” zullen in staat zijn, Zijne tegenwoordigheid te verdragen, aan Zijne heerlijkheid deel te hebben en in Zijne gemeenschap zich te verheugen.

Dat wil zeggen dat zij werkelijk en letterlijk^o rein moeten zijn, het kwade stap voor stap overwonnen hebbende, totdat zij bekleed zijn met de rechtvaardigheid van Christus, niet door „toeschrijving” door geloof, maar door persoonlijke werkelijkheid, dóór praktische navolging. Datgene wat werkelijk kwaad is, kan niet samengaan met hetgeen inderdaad goed is, gelijk duisternis zich niet met licht verenigen kan, hetgeen van nature kwaad is, ontvangt geen werkelijke verandering door een bloote kennis van het bestaan van het goede; noch zal een goddelooze inderdaad reiner worden door te geloóven in de „rechtvaardigheid van Christus,” en zij die wenschen met Christus te wonen, moeten Hem gelijk zijn wanneer zij Hem zullen zien gelijk Hij is,” of het zal voor hen onmogelijk zijn in geluk dezelfde sfeer te bewonen die Hij bewoont.

Maar zeggen de Schriften niet: „Geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden?” Zekerlijk. En tenzij wij in Jezus gelooven, kunnen wij in de heerlijkheid van den Vader niet ingaan, want Hij is „de Weg,” en „niemand komt tot den Vader dan door Mij.” De zaligheid berust op geloof in Christus, omdat wij door Hem ontvangen al de geboden die gehoorzaamd moeten worden, al de voorschriften die betracht moeten worden, al de voorbereidselen die gemaakt moeten worden en al de kennis die wij moeten bezitten, om bereid te zijn voor de gemeenschap van den Eeuwige. En hij die niet gelooft is „reeds verdoemd,” want hij weet niet met al van de werken die het voor de zaligheid noodig is te volbrengen, en kan er niets van leeren dan door Jezus Christus. Maar „indien iemand in Mij gelooft,” zegt Jezus, „hij zal Mijne geboden onderhouden en de Vader en Ik zullen Hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren.” Geloof in Christus en in Zijne rechtvaardigheid is als eerste beginsel noodzakelijk, en een beweegkracht in onze handelingen; maar het geloof dat zich niet toont door de werken der gerechtigheid is dood en waardeloos.

Jezus openbaarde in de dagen Zijner sterfelijkheid vele dingen tot voorbereiding van den mensch voor de celestiale heerlijkheid, maar Zijne woorden werden verworpen, zoowel als Zijn persoon, en Zijne pogingen waren er natuurlijk altijd op gericht, het geloof van Zijne toehoorders te winnen, zoodat Hij in staat mocht zijn hen te onderrichten. Na Zijn vertrek onderhield Hij de gemeenschap met Zijne Apostelen, opdat zij onderricht mochten worden en in staat gesteld

om anderen te onderrichten in het groote en noodzakelijke voorbereidingswerk voor toekomstige heerlijkheid. In al hunne onderwijzingen aan de geloovigen was het natuurlijk absoluut noodzakelijk hen te overtuigen dat Jezus de Christus was, opdat zij tot de aannahme van Zijne woorden gebracht mochten worden, en opdat zij, na „het fundament van de bekeering van doode werken, van geloof in God, van de leer der doopen, van de oplegging der handen,” enz. gelegd te hebben, mochten „tot volmaaktheid voortvaren,” totdat zij „de mate van de gestalte van de volheid van Christus” zouden bereiken.

Maar sedert de Apostelen gestorven zijn, zijn ook de openbaringen van Christus en de inspiratiën van den Heiligen Geest verdwenen, de leeringen van Jezus en Zijne discipelen niet geteld geworden, is de geest der dwaling met betrekking tot de werken der zaligheid over het volk en de predikers gekomen, en heeft de duivel misbruik gemaakt van de groote en werkelijke waarheid, en haar gebruikt om de menschenkinderen te verhinderen om de voorbereidende werken te doen die strikt noodzakelijk zijn om hen bereid te maken voor de tegenwoordigheid des Vaders.

De groote en voorname leer van het geloof in Jezus Christus is nu verstooten uit haar wettig doel, dat was, de menschen te leiden tot de ontvangst en uitoefening der beginselen van gerechtigheid, en wordt gebruikt om er hen toe te brengen alleen op de rechtvaardigheid van Christus te zien en daarop te steunen, terwijl zij voortgaan met hunne verdorvenheid, met het misbruik maken van al de krachten van hun wezen, en het vergrooten van den ontzaglijken afstand tusschen hen en de tegenwoordigheid des Heeren.

Nu, dat ieder menschenkind wete, dat Jezus Christus wederom de lang verloren gemeenschap met het menschdom geopend heeft; en dat Hij door levende Apostelen, Profeten, etc., de beginselen der zaligheid openbaart. En zij die verlangen zich te bekwamen voor de tegenwoordigheid van den Vader, kunnen „van Zijne wegen leeren en in Zijne paden wandelen,” want de volheid van het eeuwige Evangelie is hersteld, en hierin is van geloof tot geloof de rechtvaardigheid van God geopenbaard. De gerechtigheid van Christus wordt geopenbaard, naar mate ons geloof sterker wordt en om ze te ontvangen en in praktijk te brengen, zoodat wij mogen „toenemen in de kennis Gods” en in persoonlijke reinheid en gerechtigheid; opdat wij door steeds voort te gaan in het voorbereidende werk, zoowel in het lichaam als buiten het lichaam, ter rechter tijd in staat mogen zijn om „in te gaan in de vreugde des Heeren;” en dat Jezus in staat moge zijn Zijnen Vader eene Kerk, samengesteld uit de reinen van hart van alle eeuwen, aan te bieden, „die geene vlek of rimpel heeft of iets dergelijks.”

O, gij onwettig aangestelde leeraars in de door menschen opgerichte godsdiensten, waarom gaat gij voort de oogen van het volk te verblinden met uwe misdaden van „toegeëigende rechtvaardigheid,” en den vijand der menschen te helpen hen tot verwoesting af te lokken?

Waarom predikt gij niet tot dit vervallen en zondige geslacht praktische gerechtigheid, zelve een voorbeeld zijnde door uw eigen leven, en gebruikt gij niet uw invloed om den voortgang van verdorvenheid die dreigt de aarde te overweldigen, te stremmen?

Laat de geheele wereld tot gerechtigheid ontwaken, want ziet, de Heere is gramstorig en toornig. Want alle natiën zijn afgedwaald, de leeraars en het volk zijn afgeweken van Zijne waarheid en de sterke en de zwakke zijn beiden vervuld met ongerechtigheid. De ongerechtigheid heeft zich bekleed met koninklijk gewaad, en de wereld kust hare handen, terwijl waarheid zich verbergt voor het aangezicht van het volk en hare stem wordt gedempt door het geschreeuw van de versmaders!

Bekeert u, gij inwoners der aarde en keert u af van uwe booze wegen, terwijl er nog gelegenheid voor is, opdat u de Heere in Zijn fel misnoegen niet sla en gij haastiglijk in den put der verwoesting neerstort. En gij Heiligen, verheugt u ten volle, want Hij is machtig om u te verlossen. Zijt moedig in den levensstrijd, overwint hetgeen kwaad is, bemint hetgeen goed is; leeft bij ieder woord dat uit den mond Gods uitgaat, en met de zangen van eeuwigdurende vreugde zult gij in de tegenwoordigheid van den Vader komen, u verblijdende en bekleed met „de rechtvaardigheid van Christus.”

Uit ons eigen Zendingsveld.

Een speciale vergadering werd belegd in Vlaardingen op Zaterdagavond 1 October 1921.

Voor een goed bezette zaal traden als sprekers op: Ouderlingen C. Zappey, G. v. d. Waard en conferentie-president A. Dalebout.

In de Rotterdamsche conferentie traden zeven nieuwe leden toe in de maand September.

Ontslagen.

Aan zuster Geertruida Maria van Campenhout van de Gemeente Rotterdam is eervol ontslag verleend als zuster-zending.

INHOUD.

Waarom ik geloof, dat het		gezelschap aan Holland	Blz. 313
Boek van Mormon het		Rijmpreekjes (Een Jeugdher-	
woord van God is . . .	Blz. 305	innering	„ 316
Blijft waar gij zijt! . . .	„ 307	De Rechtvaardigheid van	
Waarom ik een Mormoon		Christus	„ 317
ben	„ 310	Uit ons eigen Zendingsveld	„ 320
Het bezoek van Apostel		Ontslagen	„ 320
. Crson F. Whitney en			

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.